

LISINSKI
SUBOTOM
UVJEK
LISINSKI
NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ!

STEPHEN
KOVACEVICH
GLASOVIR

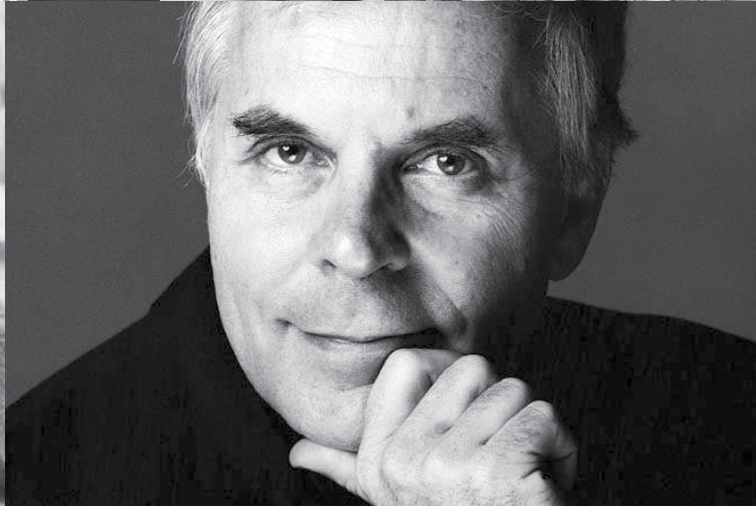
Koncert u povodu
umjetnikova 75. rođendana

Subota, 10. listopada 2015.
u 19 i 30 sati

KONCERTNA DVORANA CONCERT HALL

LISINSKI

NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ INVALUABLE EXPERIENCE

PROGRAM

Franz Schubert:
Moments musicaux D 780, br. 6 u As-duru

Ludwig van Beethoven:
Šest bagatela za glasovir, op. 126
1. Andante con moto
6. Presto – Andante amabile e con moto

Ludwig van Beethoven:
31. sonata za glasovir u As-duru, op. 110
Moderato cantabile molto espressivo
Allegro molto
Adagio ma non troppo

*****

Franz Schubert:
Sonata za glasovir u B-duru, D 960
Molto moderato
Andante sostenuto
Scherzo: Allegro vivace con delicatezza – Trio
Allegro ma non troppo - Presto

Nakon koncerta s umjetnikom će razgovarati Sanda Vojković.
Na zabavnom programu s plesom izvlačenje nagrada za pretplatnike
ciklusa *Lisinski subotom*.

“Stephen Kovacevich je majstor kojem se moramo diviti; vjeran duhu glazbe, no uvijek individualac. Njegovo pijanističko umijeće počiva na tonu oblikovanom poput skulpture, na preuzimanju rizika, krajnjoj usredotočenosti i jedinstveno privlačnom dodiru klavijature.”

The Observer

Stephen Kovacevich jedan je od najtraženijih izvođača današnjice, pijanist koji izaziva divljenje svojim izvedbama Beethovenovih, Brahmsovih, Mozartovih i Schubertovih skladbi. Rođen u Los Angelesu, s velikim je uspjehom debitirao u dobi od jedanaest godina. Kao osamnaestogodišnjak odlazi u Veliku Britaniju da bi studirao kod slavne Myre Hess. Njegov međunarodni ugled otada raste podjednako zahvaljujući pomno osmišljenim koncertima, kao i hvaljenim snimkama koje je ostvario tijekom karijere. Nastupao je uz brojne vodeće svjetske orkestre i dirigente, uključujući sir Colina Davisa, Hansa Grafa, Bernarda Haitinka, Kurta Masura, Simona Rattlea i Georga Soltija. Stephen Kovacevich do danas je ostao pedantan i introspektivan izvođač, što potkrepljuju brojni osvrti na njegove nastupe. *El Mundo* piše u kritici objavljenoj nakon koncerta u Barceloni 2014.: „Kovacevich je pružio, bez ikakvih ograničenja, mjeru istinski velikog umjetnika.”

Prošla koncertna sezona odvela ga je u Pariz, London, Boston i Cardiff, održao je veliku turneju po Koreji, Tajvanu i Kini te nastupio uz niz poznatih orkestara, pod ravnanjem dirigenata kao što su David Zinman, John Nelson, Vladimir Aškenazi i drugi. Redoviti je gost glasovitih festivala u Verbieru i Luganu. Stephen Kovacevich ostvario je duge i uspješne suradnje s dvjema diskografskim kućama, *Philips* i *EMI*, a među najuspješnija ostvarenja koja je izdala potonja ubrajaju se ciklus Schubertovih sonata i integralna snimka Beethovenovih sonata koju je dovršio 2003., a koja je ubrzo postigla status jedne od najautoritativnijih izvedbi ikad snimljenih. Jedan je kritičar njegovu izvedbu *Hammerklavier* sonate opisao kao „nepokolebljivo, ponekad ratoborno viđenje titanskog remek-djela i izvedbu o kojoj se priča u jednom dahu, poput onih Brendela, Gilelsa ili Pollinija... Kovacevich nagovještuje moć glazbe od prvoga takta.“ Također je intenzivno surađivao sa sir Colinom Davisom prilikom snimanja Beethovenovih i Brahmsovih klavirskih koncerata te Bártokova *Drugog koncerta za glsovir i orkestar*.

Godine 2009. izdao je, uz nepodijeljene pohvale kritike, Beethovenove *Diabelli varijacije* pod etiketom *Onyx Classics*, točno četrdeset godina nakon prve snimke toga djela za *Philips*, o čemu je *Financial Times* objavio: „Temperamentni,

gotovo eksplozivni pristup koji rezonira ritmičnošću i energičnošću, ali također ostavlja prostor za eleganciju, smisao za humor i introspekciju. Kovacevičevo putovanje uvijek je zanosno...“ Iste mu je godine za tu snimku dodijeljena nagrada *Classic FM Gramophone* prema izboru urednika. Stephen Kovacevich također je posvećeni komorni glazbenik koji je od početka karijere surađivao s najvećim imenima klasične glazbe (Jacqueline du Pré, Martha Argerich, Steven Isserlis, Gautier i Renaud Capuçon, Kyung-Wha Chung, Truls Mørk, Emmanuel Pahud, Anna Larsson, Khatia Buniatishvili, Kvartet *Belcea*, Philippe Graffin i Alina Ibragimova).

Tijekom duge i respektabilne karijere proslavljeni američki pijanist Stephen Kovacevich, koji uoči slavljeničkog koncerta u londonskom Wigmore Hallu svoj 75. rođendan koncertno obilježava i u Zagrebu, stekao je i zadržao status jednoga od najvećih autoriteta za izvođenje Beethovenove glšovirske literature. Upravo kasno Beethovenovo i Schubertovo stvaralaštvo čine Kovacevičev temeljni i omiljeni repertoar, a njihov je presjek odabrao i za svoje zagrebačko gostovanje u ciklusu *Lisinski subotom*.

Okružen glazbom od najranije dobi, zavolio ju je zahvaljujući roditeljima i baki, a prva skladba koja ga je očarala bila je Mozartova *40. simfonija*. Glazbenu je naobrazbu počeo u San Franciscu, a nastavio u Londonu kod ugledne pijanistice i pedagoginje Myre Hess. Upravo je tijekom studija kod glasovite umjetnice zavolio Beethovena, osobito njegov kasniji opus, a posebno su ga se dojmile njegove *Diabelli varijacije*, s kojima je, uz djela Albana Berga i Johanna Sebastiana Bacha, počeo svoju zrelu karijeru recitalom u londonskom Wigmore Hallu. Visoku razinu tehničke spreme i neupitne motoričke sposobnosti nerijetko je, međutim, narušavao osjećaj nerveze i tjeskobe prilikom nastupa. Sam je Kovacevich često isticao kako s psihološkog aspekta on nije stvoren za scenu. S navedenim se problemima borio veći dio karijere, susrećući se s povremenom paralizom ruke, odlazeći na masaže i psihološke terapije. Suočavanjem s vlastitim strahovima i uz mnogo ciljanih vježbi uspio je vlastito stanje, o kojem je nerijetko govorio u intervjuima, dovesti u ravnotežu. Unatrag pet godina doživio je moždani udar, no ističe kako je vježbom uspio sve prevladati.

Afnitet prema stvaralaštvu Ludwiga van Beethovena, osobito njegovoj kasnijoj fazi, razvio je zahvaljujući svojevrsnom dašku nade koji u njemu iščitava, gotovo duhovnoj dimenziji, uz nepresušnu energiju i intelektualni aspekt koji ga prožimaju. Iako je nerijetko Sonatu u E-duru, op. 109 isticao kao omiljenu, op. 110 smatra najosobnijom. S druge strane, Schuberta, uz Brahmsa, Rahmanjina i Mozarta, ističe kao još jednoga od omiljenih skladatelja

kojega promatra kroz prizmu realista koji ne teži sretnim završecima pod svaku cijenu. Schubertovu glazbu doživljava kao tešku, a ne lirsku, te rad na njegovim djelima kao vrlo uznemirujući proces, uz neizvjestan ishod. Stephen Kovacevich istinski je umjetnik koji samoga sebe promatra vrlo kritički i analitički, no kojemu je glasovir u više od pola stoljeća dugoj karijeri bio i ostao primarni i najiskreniji način izražavanja.

Jedan od predvodnika romantizma, skladatelj koji je u samo osamnaest godina stvorio iznimno bogat opus, **Franz Schubert**, rođen je u Beču 1797. godine. Tijekom kratke, ali plodne karijere stvorio je remek-djela u gotovo svim žanrovima, za njegovo stvaralaštvo karakterističnih raskošnih harmonija, proširenih klasičnih formi i inventivnih melodija. Glazbenu je naobražbu počeo uz oca i braću. Bio je član dvorske kapele, a nakon što je 1812. godine ostao bez glasa, odlučio je posvetiti se skladanju. Dvije godine poslije, uz očevu je pomoć postao profesor u osnovnoj školi, a budući da nije pokazivao osobitu naklonost prema svojem novom zanimanju, noću se nastavio baviti skladanjem. Do dvadesete godine napisao je više od sto pjesama, ali i brojne simfonije, opere i komorna djela. Napustivši učiteljsko mjesto, odlučio je posvetiti se glazbi i druženju s prijateljima. Ljeti 1818. mladi je skladatelj radio kao privatni učitelj aristokratske obitelji Esterházy, a potom se prepustio boemskom životu, skladajući i provodeći vrijeme sa skupinom prijatelja koji su ga podupirali. Primivši narudžbe za nekoliko opera od dviju opernih kuća, Schubert nije doživio uspjeh, a nije uspio ni osigurati ugovor s izdavačem. Njegova su djela ostala gotovo nezamijećena, a dio javnosti smatrao ih je pretencioznima i nezrelima. Godine 1823. Schubert je izabran za počasnog člana Musikvereina u Grazu, što mu je donijelo financijsku sigurnost i ugled, nakon čega je u znak zahvalnosti skladao glasovitu *Nedovršenu simfoniju*. Pet godina poslije, njegova je glazba s velikim uspjehom i uz javna priznanja izvedena u bečkom Musikvereinu. Do smrti 1828., dio njegova stvaralaštva bio je izdan, a povećalo se i zanimanje za njegove skladbe, što ga je ispunilo novim optimizmom i poletom te je, unatoč bolesti, nastavio nezaustavljivo skladati. Schubert, međutim, nikad nije obnašao neku važniju funkciju u Beču. Većina njegovih skladbi bila je namijenjena zabavi užeg kruga prijatelja, podjednako profesionalnih glazbenika i amatera, slikara i pjesnika, na tzv. *Schubertijadama*. Jedna od njegovih posljednjih želja bila je da bude pokopan pokraj Ludwiga van Beethovena, kojemu je bio iznimno zahvalan na potpori i riječima pohvale za njegova djela. Unatoč kratkom životu, Schubert je ostavio bogat opus, čiju okosnicu čine vokalno-instrumentalne i zbarske skladbe, glšovirske sonate, komorna djela i simfonije. Najpoznatiji je ipak po brojnim pjesmama

i ciklusima pjesama (*Lijepa mlinarica*, *Zimsko putovanje*) koje su većim dijelom ostavile trag na vokalno stvaralaštvo Roberta Schumanna i Gustava Mahlera.

Naslov *Moments musicaux* (*Glazbeni trenuci*, D 780) nije izvorno Schubertov i u određenom je smislu čak i neprikladan, s obzirom na višeminutno trajanje pojedinih skladbi. No u trenutku njihova izlaska iz tiska u Beču, u srpnju 1828., Schubert nije bio u situaciji da se pobuni; s jedne se strane suočavao sa siromaštvom, a s druge se borio za život. Ciklus od šest *Glazbenih trenutaka* većim je dijelom nastao 1827. i 1828. godine, uz izuzetak treće i posljednje skladbe koje je skladao 1823. i 1824. te se, zajedno s *Impromptusima*, taj ciklus ubraja u najizvođenija Schubertova djela pisana za glsovir. Posljednja minijatura u *As duru*, br. 6 izdana je zasebno u zbirci *Plaintes d'un troubadour* (*Trubadurove tužaljke*), 1824. godine i često se ističe kao najatraktivnija. Oznake *Allegretto*, ta je skladba odraz skladateljeve sposobnosti ocrtavanja raspoloženja do najsitnijih detalja, uz pomoć vještih modulacija. Suptilne harmonijske promjene reflektiraju se na znalački oslikane nijanse emocija u efektom glazbenom sadržaju toga djela.

Rođen u Bonnu, 16. prosinca 1770., **Ludwig van Beethoven** prvu je glazbenu poduku dobio od oca i lokalnih glazbenika. U ranoj je mladosti zarađivao kao asistent svojem profesoru, dvorskom orguljašu Christianu Gottlobu Neefeju. Potom je primao pola očeve plaće kao dvorski glazbenik u Kölnu kako bi se mogao skrbiti o dvojici mlađe braće, budući da im se otac odao alkoholizmu. Svirao je violu u raznim orkestrima, prijateljevši se s glazbenicima poput Antoineta Reiche, Nikolausa Simrocka i Franza Riesa te počevši primati narudžbe skladbi. Kao član orkestra dvorske kapele, imao je priliku putovati i upoznavati plemiće, među kojima i grofa Ferdinanda Waldsteina koji mu je postao veliki prijatelj i pokrovitelj. Godine 1792. Beethoven se seli u Beč kako bi studirao kod Josepha Haydna, a unatoč njihovoj promjenjivom odnosu, Haydn je pridonio oblikovanju Beethovenova stila. Njegovi kasniji profesori kompozicije bili su Johann Georg Albrechtsberger i Antonio Salieri. Stigavši u austrijski glavni grad s najvišim preporukama, ubrzo je stekao ugled kao pijanist i skladatelj, prihvaćajući svaku pomoć pokrovitelja. Još kao mladi skladatelj u Bonnu, Beethoven je pratio tadašnje trendove; nasuprot tome, u Beču je pomno gradio i razvijao vlastiti glazbeni izričaj, ponekad u suprotnosti sa standardima starije generacije skladatelja, no stvarajući preduvjete za razvoj novih svjetonazora i mogućnosti. Oko 1800. godine Beethoven je počeo uočavati svoj postupni gubitak sluha, a potištenost zbog istog samo je pojačala njegovu nedruštenost i ekscentričnost. Međutim, tri godine poslije, njegova je 3. simfonija, *Eroica*, označila početak dugog razdoblja revolucionarnog

kreativnog trijumfa. U godinama koje su uslijedile Beethoven je doživio osobne nedaće; uz nekoliko propalih veza, borio se i za skrbništvo nad nećakom Karlom. Unatoč relativno dugom razdoblju skladateljskog zatišja, umjetnikova je invencija ponovno nadjačala sve probleme pa u njegovu kasnom opusu pronalazimo vrhunska ostvarenja, poput posljednjih pet (od 16 skladanih) gudačkih kvarteta i posljednje četiri (od 32) glsovirske sonate. Ludwig van Beethoven preminuo je u Beču, 26. ožujka 1827., a od velikog se umjetnika tri dana poslije oprostilo više od trideset tisuća ljudi.

Stvaralaštvo jednoga od najvažnijih skladatelja u povijesti često se dijeli na rano, srednje i kasno razdoblje, a bilježila su ih djela zasnovana na klasičnim postulatima, revolucionarne skladbe koje su proširile poimanje glazbe te ostvarenja pisana jedinstvenim, osobnim glazbenim jezikom, udruženim s elementima kontrapunkta i varijacijama te uz slobodniji pristup skladanju. Upravo ta tri razdoblja upućuju na višeslojnost Beethovenove skladateljske osobnosti; on je iz temelja izmijenio svaku glazbenu vrstu koje se “dotaknuo”, obilježivši glazbu 19. stoljeća i izravno utječući na njezin daljnji razvoj. Ostavio je impozantan opus, koji čini devet simfonija, devet koncerata, brojna orkestralna i scenska ostvarenja, komorna djela, među kojima posebno mjesto pripada gudačkim kvartetima, sonate za violinu i glasovir, sonate za violončelo i glasovir te brojne poznate glasovirske skladbe (trideset dvije sonate, jednostavačne skladbe, varijacije i *bagatele*).

Prvi skladatelj u povijesti koji je 1717. godine upotrijebio naslov *Bagatele* za jednu od svojih skladbi za čembalo bio je François Couperin (1668. - 1733.). Stoljeće poslije, Beethoven je im je osigurao zasluženi položaj, napisavši dvadeset šest kratkih skladbi za glasovir, podijeljenih u nekoliko ciklusa. **Šest bagatela za glasovir, op. 126** njegov je posljednji i najprofinjeniji ciklus *bagatela*, ujedno i zahtjevniji od prije skladanih opusa. Dovršivši ga 1824. godine, u vrijeme nastanka 9. simfonije, Beethoven je posljednjim ciklusom *bagatela*, ujedno i posljednjim glasovirskim djelom, bio iznimno zadovoljan te ga je posvetio bratu Johannu. Otvara ga ugodno i prozračno ozračje *Bagatele u G-duru*, oznake *Andante con moto*, spokojnog ostvarenja s vedrom glavnom temom koja odiše svojevršnom samouvjerenošću. Tekstura postaje rjeđom u drugom, eteričnom dijelu skladbe. Završna *Bagatela u Es-duru (Presto – Andante amabile e con moto)* počinje vrtlogom koji uokviruje sanjivu glavnu temu. Glazba postupno postaje pokretljivija, protkana elementima sa samog početka, a tema kojom završava to majstorsko ostvarenje postaje sve izražajnije u simbiozi hrabrosti i optimizma.

Posebno mjesto u opusu Ludwiga van Beethovena bez sumnje pripada glasovirskim sonatama, obuhvaćenima ciklusom od trideset dvije skladbe nastale u dvadeset pet godina, među kojima se posljednjih dvanaest nerijetko ističu kao remek-djela glasovirske literature koja neprekidno nadahnjuju interprete. One odražavaju skladateljev izričaj i invenciju u punom sjaju, usporedno s ustupanjem mjesta slobodnijoj poetici i tehničkom širenju izvornog oblika, uz veće mogućnosti glasovira kao nesumnjive prednosti. Iako često u sjeni moćne *Hammerklavier* sonate i posljednje, *Sonate u c-molu, op. 111*, **31. sonata u As-duru, op. 110** podjednako je impresivna. Središnja skladba iz skupine posljednjih triju sonata koje je skladao između 1820. i 1822., duboko je promišljena i najpoznatija po fugi u završnom stavku, zahvaljujući kojoj se ubraja u najviše domete pijanističke umjetnosti. Skladbu otvara nježna, polagana misao s nagovještajem snažnog duhovnog karaktera; potpuno je određuju smirenost i intimno ozračje. Njezinu materiju čini više niti, no na poledini ipak nema toliko sadržaja. Unatoč tome, taj ljupki, ali ne pretjerano obećavajući početak sadrži sjeme bogatog tematskog i harmonijskog materijala prvoga stavka. Poput oprostaja smireno ozračje prvoga stavka, *Moderato cantabile, molto espressivo*, vrlo vjerojatno odražava skladateljevo poimanje smrtnosti i nadolazećeg kraja, što ne iznenađuje, s obzirom na to da je u vrijeme skladanja Beethoven počeo primjećivati prve znakove bolesti koja će šest godina poslije završiti smrću. Druga je tema živahan, no dostojanstven i ekspresivan odraz kraja putovanja. Unatoč dramatičnosti i napetosti koje povremeno narušavaju vedrinu, zadržalo se smireno raspoloženje. Drugi stavak, *Allegro molto*, kratak je i radostan, uz povremena usporavanja. Slijedi tmurni *Adagio ma non troppo*, ispunjen mračnim glazbenim sadržajem, vjerojatno kao odraz skladateljevih razočaranja i previranja. Završnica počinje bez stanke nakon *Adagia*, a njezina tema fugalnog karaktera zvuči vedro, izražajno, kao da iznosi skladateljevo prihvaćanje vlastite sudbine. To je stavak izrazite ljepote, suptilan, originalan i majstorske strukture. Središnji dio je tih i mračan, poput reminiscencije na tamno ozračje prethodnoga stavka. Sudbinski akordi u sporom *crescendu* uvode u ponovno javljanje glavne teme u stalnoj borbi s vremenom, koja naposljetku osnažena preobražava stavak u izraz blještavila, ekstaze i pobjede.

Franz Schubert je tri glasovirske sonate dovršio u rujnu 1828., godinu dana nakon Beethovenove smrti i samo šest tjedana prije vlastite, a umro je od posljedica sifilisa. Sonate je namjeravao posvetiti Johannu Nepomuku Hummelu, Mozartovu učeniku, vodećem pijanistu i uspješnom skladatelju kojega je upoznao godinu dana prije. Nakon što su sonate postumno tiskane, jedanaest godina poslije, Hummel više nije bio živ, a izdavač ih je posvetio Robertu Schumannu koji je bio iznimno zaslužan za javno predstavljanje

Schubertova stvaralaštva u drugoj polovici 19. stoljeća. Uz neizbježne aluzije na Beethovenove posljednje tri sonate, Schubertove se danas ubrajaju u temeljni pijanistički repertoar i među skladateljeva najvažnija i najzrelija ostvarenja, u kojima do punog izražaja dolaze specifični izričaj i dubina emocionalne ekspresije.

Brojna je važna djela Schubert skladao u posljednjoj godini života, među kojima i *Simfoniju u C-duru*, *Gudački kvintet*, D 956, *Klavirska trija*, D 929 i D 898, *Misu u Es-duru*, D 950 i *Fantaziju u f-molu* D 940. Posljednje instrumentalno djelo koje je skladao uoči smrti, 26. rujna 1828. godine, ***Sonata za glasovir u B-duru, D 960*** njegovo je najvažnije postignuće s toga područja te jedan od najprofinjnijih doprinosa sonati. Prožeto osjećajem smirenosti i lakoće, to je majstorsko ostvarenje vrlo osobni izraz umjetnika visokih tehničkih mogućnosti koji je njima vješto iskazao inventivne zamisli i duboke osjećaje. Doista, riječ je o djelu koje slušatelja, bez lažnog sjaja, odnosi u neke druge sfere, što valja pripisati Schubertovoj čudesnoj sposobnosti ogoljavanja vlastite duše bez imalo samodopadnosti i uz određenu dozu poniznosti. Skladba počinje u maniri brojnih Schubertovih pjesama, a veličanstvenost njezina opsežnog prvog stavka izvire iz nježne prve teme. Melodija očaravajuće ljepote, poput brojnih tema skladanih u posljednjoj godini života, dominira početnim stavkom skladbe, *Molto moderato*. Polagani stavak, *Andante sostenuto*, koji se razvija u više skladnih tonaliteta, očaravajuće je vedar i počiva na neumornom ritmu. Slijedi ga delikatni, fragilni *Scherzo: Allegro vivace con delicatezza*, kao pomno osmišljen stavak kontrastan emocionalnim dubinama prethodnih stavaka i svojevrsni uvod dostojanstvenom *Triju* u početnom tonalitetu. Završni stavak *Allegro, ma non troppo – Presto* počiva na istim strukturalnim postulatima kao i prethodna sonata, izmjenjujući zaigranu artikulaciju s nježnim dijelovima i stavlajući u prvi plan skladateljevu sposobnost otključavanja i dodirivanja najskrivenijih emocija. Glavna tema *ronda* počinje harmonijski dvoznačno, iznoseći tri dojmive teme koje vode do briljantne *code*; tu se ogleda kvaliteta skladateljeva izričaja u punom sjaju. Iako se činilo da Schubert time nagovještava spremnost za nastavak uspješnog djelovanja, tri posljednje sonate izveo je na zabavi kod dr. Ignaza Menza samo dan nakon dovršetka *Sonate u B-duru*. Preminuo je šest tjedana poslije, u trideset drugoj godini.

Bojana Plečaš Kalebota

**LISINSKI
SUBOTOM**

**UVJEK
LISINSKI**

NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ!

KONCERTNA DVORANA · CONCERT HALL

LISINSKI

NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ · INVALUABLE EXPERIENCE

24. LISTOPADA 2015., 19 I 30 SATI

SANKTPETERBURŠKI SOLISTI

MIHAIL GANTVARG

VIOLINA I UMJETNIČKO VODSTVO

Nakladnik: Koncertna dvorana Vatroslava Lisinskog

Za nakladnika: Dražen Sirišćević, ravnatelj

Producentica programa: Jelena Knešaurek Carić

Urednica: Ivana Hauser

Autorica teksta: Bojana Plečaš Kalebota

Lektorica: Rosanda Tometić

Oblikovanje, grafička priprema i tisak: Intergrafika TTŽ d.o.o., Zagreb

Naklada: 400 primjeraka

Cijena: 20 kuna

www.lisinski.hr

LISINSKI SUBOTOM UVIJEK LISINSKI

NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ!

GRAD ZAGREB

CROATIA OSIGURANJE

osiguranje 1882

INA

**Večernji
list**

*Zagreb
moj grad*

tportal.hr

KONCERTNA DVORANA CONCERT HALL

LISINSKI

NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ INVARIABLE EXPERIENCE